

tror, at det vilde have sin moralske Betydning, om Dommerne ogsaa rantes økonomisk; naar de i deres ansvarsfulde Hverv gøre sig skyldige i Skødesløhed, Misbrug af Embedsmyndighed eller andet uforsvarligt Forhold.

Jeg har her omtalt 4 Sager, Panteaaner Mortensens Sag, Herredsfoged G. F. Hansens Sagovre i Bjerre Herred, Husmand Poul Madsens Sag i Nørre Sundby og endelig Alma Bondesens Sag. Alle disse Sager foreligge fuldt oplyste, og i alle disse Sager er Uskyldighed bevist for de henholdsvis arresterede eller straffede Menneskers Vedkommende. Det er ikke Øvrigheden her i Landet, det er ikke Justitsministeriet, ikke Regeringen, der har skaffet disse Sager fuldt oplyste og har skaffet Retfærdigheden Sejr, tværtimod, det er den frisdrede offentlige Mening, den socialdemokratiske Presse og nogle energiske private Sagførere, der have skaffet disse Uretfærdigheder ud af Verden og Retfærdigheden frem for Dagen. Det er ikke nogen let Opgave for saadanne private Sagførere og for Pressen at gøre sig til Retfærdighedens Haandhævere over for den Uretfærdighed, der begaas af de officielt bestaltede Retfærdighedens Haandhævere. Redaktørerne værnes ikke ved saadanne Bestemmelser som de, der ere indførte i Straffelovens Paragraffer angaaende Dommeres Forseelser og Forbrydelser. Jeg har her paapeget et Tilfælde, hvor jeg mener, at en Dommer kan drages til Ansvar, men i mange Tilfælde er det overordentlig vanskeligt, idet der i Paragraffen bruges et saadant Udtryk, som at Uretfærdigheden skal være „forsætlig“. En Redaktør, som vil skaffe Retten frem til Sejr, skal tage sig meget nøje i Agt. Den mindste Paastand, som indeholder blot en lille undskydelig Fejl, en Sigtelse, som han ikke viser sig i Stand til absolut nøjagtigt at bevise, kan medføre svære Bøder eller høje Fængselsstraffe for ham. Alligevel have vi heldigvis ført Retfærdighedens Sag til Sejr. Jeg siger heldigvis, thi jo frygteligere vor Retspleje er, des heldigere er det, at vi her i Landet have en frisindet offentlig Mening og en kraftig frisindet Presse, der kan overtage den Opgave, Institutionerne lade ligge.

Disse 4 Sager foreligge altsaa fuldt oplyste, men der er i de sidste Dage opdukket en ny Sag, som endnu ikke er fuldt belyst, og hvor den paagældendes Uskyldighed endnu ikke er officielt konstateret. Jeg sigter herved til Nelly Andersens Sag. Det vil være ærede Med-

lemmer bekendt, at denne unge Pige — hun var 25 Aar — i Efteraaret 1895 tjente hos daværende Justitsminister Nellemann. I Hr. Nellemanns Hus bortkom en Guldurkæde. Fru Nellemann mistænkte Nelly Andersen for at have stjaalet den. En 14 Dages Tid efter — hvis man kan gaa ud fra Fru Nellemanns Forklaring som rigtig — kom Kæden tilbage, hun fandt den i Gylden paa sit Kjøleliv. Ikke desto mindre lod Nellemann Politiet tage sig af Sagen, lod Pigen anholde og arrestere. I og for sig er det en ganske ejendommelig Sag. Det er udtalt af Overbetjent Bentzen, der havde med denne Sag at gøre — det er kommet offentlig frem, og han har ikke dementeret det — at han i sit lange Politiliv aldrig har set Magen til en saadan Sag. Han udtalte endvidere, at hvis et hvilket som helst almindeligt Herskab vilde have krævet sin Tjenestepige til Ansvar og forlangt, at Politiet skulde tage sig af en Sag om et muligt Tyveri af en Genstand, der var kommen til Stede, saa vilde Politiet ganske simpelt have afvist denne Sag som bygget paa et alt for løst Grundlag. Her forelaa imidlertid det sjældne og ejendommelige Tilfælde, at det var selve Justitsministeren og hans Frue, der optraadte som Anmeldere. Jeg har nøje studeret denne Sag, har nøje gennemgaaet Forhørsprotokollen, som jeg holder her i Haanden, og det er blevet mig ganske klart, at Nelly Andersen er fuldstændig uskyldig i den Sigtelse, hun har været Genstand for, og at der ikke foreligger det mindste, som skulde gøre hendes Skyld sandsynlig, tværtimod, alt, som er kommet frem, taler for hendes Uskyldighed.

Der foreligger fra Justitsminister Nellemanns Side ikke een Sigtelse, men en Række af Sigtelser. Han og hans Frue sigte hende først for at have taget Guldurkæden og for, da hun var bleven gjort opmærksom derpaa, at have lagt den tilbage. Dernæst sigter han og hans Frue hende for at have stjaalet en Syltetøjssølske og en Fodpose. Han sigter hende endvidere for at have bedraget en Kommis for 1 Kr. 35 Ø. — han har hørt noget derom og lader Politiet undersøge den Sag. Han har endvidere hørt, at hun har anskaffet en Kaabe, en Hat, nogle Fløjlsbaand og et Humbug, som hun vilde forære sin Broder, til nogle og tyve Kroner, og han finder, at dette, at en Tjenestepige kan anskaffe sig Ting til nogle og tyve Kroner, er ret mistænkeligt og sigter hende for, at hun uretmæssig er kommen i Besiddelse af disse Penge. Justitsminister Nellemann gaar saa vidt,